

מה גילו החוקרים

שולקת מכנפי? האם היתה זו עיסקה סודית יחידה? מי ביצע אותה? מי היו שותפיו?

רשת סודית בצמרת הכנק

בניגוד ליתר ענפי הבנקאות, לא מתנהלת ביקורת-קבע במחלקות לניירות-ערך. העיסקות מתבצעות במהירות כה רבה, והרשומים חייבים בהכרח לפגור כל-כך אחרי העיסקות, שאי-אפשר כמעט לשמור על

כל התחיל מחשדותיו של לקוח אחד. עורך-הדין החיפאי הצעיר אליעזר כנפי בוק את העתק-החשבון ששלח לו בנק דיסקונט. הוא הופתע לראות, שמניות מטוימות נמכרו — ללא הוראה ממנו. הוא מיהר אל הפקיד הממונה על מחלקת ניירות-הערך של בנק דיסקונט בחיפה, ביקש לברר איתו את החשבון ואת הניירות אותם הפקיד בכנק. באותו יום היה הפקיד עסוק מאוד, וביקש מן הלקוח לבוא ביום

המשיגה

תמונה מעודכנת. תחת זאת נוהגות חוליות הביקורת המרכזיות לערוך בדיקות-פתע, במועדים השמורים בסוד. הביקורת האחרונה מסוג זה, שנערכה במחלקת ניירות-הערך בדיסקונט חיפה, היתה לפני כשנה.

ענה החליט מגריו, שיש לערוך בדיקת יסודי. הוא שלח לחיפה חוליית ביקורת בת עשרה אנשים, שעבדה חודש תמים, תחת השגחתו שלו. על סמך מה שגילתה חוליית זו, פנתה ההנהלה המרכזית של בנק דיסקונט למשטרה, ביקשה ממנה לערוך חקירה משה.

מה שהחוקרים גילו היתה רשת משוככת, ללחץ שפעלה בתוך צמרת הסניף החיפאי, והתעשרה על חשבון פיקדונותיהם ומניותיהם של לקוחות תמימים. השיטה: מיסחר סמוי בניירות-ערך.

★ ★ ★

איך הוצא הכסף?

המעילה הגדולה החלה באוקטובר של השנה שעברה. במרכז עמד אותו פקיד בכיר, הממונה על מחלקת ניירות-הערך, ואשר אין כמעט איש-עסקים בחיפה שאינו יודע מה שמו. הוא קנה ומכר ניירות-ערך — בעיקר דולארים נתי"ד — בשביל לקוחות. הוא ראה כיצד נכנסים הרווחים מעיסקותיו המוצלחות לחשבונותיהם של אחרים — ולא יכול היה לעמוד בפיתוי להטות חלק מרווחים אלה לכיסו שלו. תקנון הבנק אוסר על פקידים בכירים לסחור בניירות-ערך באמצעות הבנק. על כך כצד ראשון, היה צריך למצוא דרך להסוות את עיסקותיו תחת שמות בדויים של בעלי-חשבונות שאינם קיימים. את הכסף לימימון העיסקות לקח מחשבונות הלקוחות: קנה מניות כביכול בשביל לקוח, מכר אותן — והרוחח הכניס לאחד החשבונות הפיקטיביים. את הרווחים היו בעלי-החשבונות הדימומים — קרובי-משפחה, או בעלי שמות בדויים — מושכים בנחת, ומתחלקים בהם עם הפקיד שביצע את העיסקה. אולם גם חשבונות אלה לא הספיקו להסוות את היקף המעילות. לכן עשה אותו סוחר אלמוני הסכם עם הפקיד הבכיר, איפיו שר לו להשתמש בחשבון שלו בכנק לביצוע עיסקות נוספות. האיש, שהוגדר כחולני ו-מבוגר, הוא בלונדי בריא ותוסס, כבן 40 אך נראה צעיר הרבה יותר. שמו גרעון דקל, ועד לפני תקופה קצרה היה שותף בחנות למכשירים אופטיים.

הסגן יוסף מזרחי מובל לבית המשפט, כדי להוציא פקודת מעצר נגדו. הוא נעצר יחד עם מנהל הבנק.

היעשות במהירות, ומספיקה גם הוראה סלפוטית בלילה, לביתו של הפקיד. בתנאים אלה, יתכנו בהחלט מיקרים של אי-הבנה. אלא שבמיקרהו של עורך-הדין כנפי לא רק שהמניות נמכרו ללא הוראת הלקוח, אלא שהסכום שהוכנס לחשבוננו של הלקוח, תמורת המניות שנמכרו, היה קטן בהרבה ממחיר הבורסה באותו יום. 23 אלף ל"י סתמה, ליתר הדיוק.

מגריו הבטיח לעורך-הדין, כי הפרש ישולם לו מיד — וחלקו של כנפי בפרשה חוסל. אבל השאלות שהתעוררו היו כה חמורות, שבנק דיסקונט לא יכול היה לעבור עליהן לסדר היום. הוא היה חייב למי צוא תשובות לשאלות כמו: לאן הלך הכסף

במדינה

מה מתרחש — הורה לערבים המיטכנים ל-הוריד את ידיהם ולשוב לבתיהם.

ארץ-ישראל

סתם יום בשכם

יחסים מרחביים

גישושים באפלה

למראית-עין היה זה מאמר אנטי-ישראלי רגיל, מיני האיש המתפתח במהרה כיושרו של אחד שוקיירי: חסנין היכל, עורך אל-אחראם. אולם בעיון מעמיק יותר, נראה המאמר באור כמעט הפוך.

ממשלה בגולה. תבע היכל: יש לאחד את כל אירגוני-השיחור הפלסטיניים. את המאבק בשטחים המוחזקים של פלסטין יש לנהל תחת הדגל הפלסטיני, שיישא בידי אירגון המסוגל לאחד את כל כוחות ה"מאבק העממי המזויין למען פלסטין". מיהו הכוח הזה? עונה היכל: אל-פתח. על אירגוני-החבלה לעלות מן המחתרת, להפוך אירגון גלוי, לנהל יחסים גלויים עם כל הממשלות הערביות. למעשה הציע היכל שתקום מעין ממשלה פלסטינית בגולה. כלעדיה, אירגוני-הטרור "מגששים באפלה".

כדי לחסל. מהי כוונת הדברים? במבט ראשון, אין היכל מתכוון אלא לייעל את המאבק נגד ישראל.

אך לפרשנים ערביים בשטחים המוחזקים לא היתה כל אשליה לגבי הכוונה האמיתית, "עבד-אל-נאצר רוצה להשליט את יאסר עראט" פאת על כל האירגונים הפלסטיניים, אמר מנהיג אחד. "הוא רוצה לשתף את עראפאת בהסדר המדיני של המעצמות — ואחר-כך הוא רוצה שעראפאת יעזור לו לחסל את כל אירגוני-החבלה. כי עבד-אל-נאצר פוחד שיאירגוני-הקומנדו יסרבו לקבל את ההסדר של המעצמות, ושיקומדו נגד המישטרים ה"קיימים בעולם הערבי".

סוכני-הסרטים בישראל ניסו לשוא לשכנע את בעלי קולנוע אל-עאצי בשכם להציג סרטי מתח. תשובת בעלי קולנוע היתה: "תושבי שכם לא אוהבים סרטי מתח בזמן האחרון".

כי יש להם מתח די והותר בחיים: ● העלמה שרה ג'ודה, שנעצרה יחד עם רה למות בשעה שמונה בערב, בדרכו ה"ביתה. רצח פוליטי? קטנת שיכורים? ● חומר-נפץ מירדן, שוחררה — ללא הסבר. ● בבית-התה המרכזי סלאם, בקסבה, מספרים על שלושה תלמידים בני 12 שעזבו את העיר בדרכס לגדה המזרחית, "כדי ל-הצטרף לפידאיון". אחד מהם מסר את עצמו לידי מישמר של צה"ל; השני הצליח להצטרף את הנהג, נתפס בידי חיילים ירדניים. ה"שלישי, גסאן בן עבד-אל-ראק עמירה, נס-חף בזום המים וטבע בירדן.

● טוטו ראש-העיר ממלא את רגעי ה"שיעמום המעטים: האם יחזור בו חמדי כנעאן מהתפטרותו, או לאו?

מספרים על המושל. כל זה מחזיר, לעומת הסיפור שמספרים אנשי שכם על ה"מושל הצבאי של עירם, אל"מ שאול גיבעולי. מסופר, שמייד אחרי כיבוש שכם אספו החיילים כמה עשרות גברים, שהיו חשודים בהתנגדות מזוינת. הם ציוו עליהם לעמוד ברחוב עומם, כשידיהם באוויר. הקצין של-הם הורה לחיילים לירות בגברים. החיילים סירבו, טענו כי לא קיבלו פקודה לירות באזרחים שוכנעו. הקצין נטל נשק לידו — ועוד מעט... כאן הופיע שאול גיבעולי. הוא הבין מיד

תמונת השבוע

מי אמר שאין הומור בישראל? הארץ דווקא מליאה הומור. אלא שצריך לחפש אותו במקומות הנכונים. במקום במדורי הסאטירה בעיתונות הישראלית, מוטב לחפש אותו במדורי המודעות. מודעה זו פורסמה השבוע בעיתונות הישראלית מטעם חברת הנסיעות גלובל אופ לונדון. "נשמח לפגוש אותך כשתחזור", אמרה המודעה, כשהכוונה היא כמובן לאיש שיחזור מטיוול שאורגן בידי החברה. אבל האיש שתמונתו מופיעה במודעה יצא לטיול אחר. זהו שמואל רבינוביץ, חבר אגד ומנהל חברת גלובל אופ לונדון, שנשלח לשלושה חודשי מאסר בכלא, אחרי שהורשע בהעלמת הכנסות בסכום של 14 אלף לירות ישראליות.

נשמח לפגוש אותך כשתחזור

כן, בוודאי נשמח לפגוש אותך, ואתה, גם אתה כשתחזור תשמח לפגוש בנו. חברת "ג.א.ל טורס אנד טרבל, גלובל אופ לונדון בע"מ" דואגת